

Ecouri la Apelul semnat de acad. Andrei Galben

Netăcuții din ziua tăcerii

Vlad ARHIP

Articolul semnat de academicianul Andrei Galben (L.A. nr. 20, 2012) mi-a amintit de Marșul Tăcerii, desfășurat pe 13 mai, curent, la Chișinău. M-am bucurat nespus de prezența masivă în coloane a tinerilor. Frumoși mi s-au părut cu toții și sinceri în pornirile lor. Mă bucur imens că lecțiile pe care le-am dat copiilor noștri acum două decenii și mai bine au adus roade. În acea zi floarea națiunii a susținut cu brio o lecție de demnitate și patriotism.

N-o să mă refer la semnificația acelei zile tragice pentru destinele mult pătimitului nostru popor, nici la comportamentul laș al conducătorilor noștri, pe care îi mai considerăm ai noștri.

Coloanele treceau pe străzile capitalei, având o icoană și un tricolor imens în față, purtat ca o comoară de zecile de mâini viguroase. Alte zeci de drapele fluturau deasupra manifestațiilor. Tinerii scandau înflăcărat și mobilizator lozinci, preluate de vocile a zeci de mii de manifestați.

Unii dintre alolingvi, care sunt și concetățeni de-ai noștri de iure, dar care de facto nu sunt și nici n-au fost vreodată ai noștri, și-au arătat în acea zi, a câta oară. I, față, căci nu pot să zic obraz.. Ba mai mult, chiar aș afirma că și-au arătat colț. ii. Iar presa de limbă rusă le-a ținut hangul. Acesta le este obrazul, cam gros, din păcate.

După cum spuneam, treceam în coloane pe străzile capitalei. Oamenii se opreau și ne priveau. Unii cu încântare, alții cu nedumerire sau ostilitate. La intersecția străzilor Bănulescu-Bodoni și Kogălniceanu, un bătrânel, fascinat de cele văzute, își scoase pălăria:

- Dumnezeu să vă binecuvânteze, strigă el din răspuțeri și își face semnul crucii.

Șuvoiul de oameni trece mai departe, unde ne aștepta o altă surpriză, de astă dată, neplăcută. La vale, pe *Strada Vasile Alecsandri* venea, împleticind picioarele, un hârb de babă cu haina slinoasă și cu fața boțită de beție. Gesticula și țipa cât o țineau băierile:

- Cego v orut, negodeai, cito oni hoteat? Oblit' bî ih benzinom podjeci! (Ce mai vor netrebnicii? Trebuie să-i stropim cu benzină și să le dăm foc!). Înfuriată că nu a apucat coloana,

pornește pe *Strada Anton Crihan*, cu gând să-i ajungă pe manifestanți și să-i mai înjure.

Revin la ac ei tineri, și nu doar la ei, care sunt mândria noastră, și de care se tem ca dracul de tămâie comuniștii.

Pe timpul guvernării lor, la fiecare început de an școlar, se tergiversa până la ridicol încheierea contractelor de colaborare între România și Republica Moldova, privind schimbul de studenți. După cum s-a exprimat cândva tovarășul Voronin, România ne fură „mințâli”, căci mulți dintre copiii noștri, după absolvii e, rămân să lucreze în țara vecină. Aici e buba! Comuniștii a r dori să aibă un electorat compus din descreierați și hârburi' care, amețiți de vodcă și de ură pentru tot ce-i românesc,; să-i voteze cu ambele mâini.

Zadarnică speranță. Tinerii revin acasă falnici și frumoși. Ziua de 13 mai a » demonstrat cu prisosință acest lucru și ne-a readus speranța .în viitor. Țara care are astfel de tineri are și viitor. Iar hârburile, venite de pe-aiurea, aidoma gunoaielor aduse de apele de ploaie, vor dispărea în neștire. O dată pentru totdeauna.